

174. Lilla Väna sent och tida.

e-m *H7* *e-m*
Lil-la Vä-na sent och ti - da Satt in-vid sjö-a-flod, Och ut-åt havet

a-m *D7* *G* *e-m* *H7* *e-m*
vi - da Hon såg med sorgset mod, Där vän-nen huld på stranden från henne

a-m *G* *e-m* *H7* *e-m*
av-sked tog, När bort till fjär-ran lan-den Den ung-e sjö-man drog.

2. Var ej nyss; men längesedan
 Han for ifrån sin mö.
 Den sjunde våren redan
 Kom tranan över sjö;
 Men han kom aldrig åter;
 Vem kan väl undra då,
 Om lilla Väna gråter
 Och sorgsen sjunger så:

3. »Mina tårar hava runnit,
 Tills källan torkat ut.
 Mitt ljus det är nedbrunnet:
 Min glädje all är slut.
 Du var min sol, den klara;
 Ack, nu har den gått ner!
 Hur' skulle glad jag vara?
 Det dagas aldrig mer.»

(A. A. Afzelius)